Vederea își urmează ochii oriunde există o imagine figurativă

On August 24, 2022

Ochii nu pot să distingă întotdeauna forma necesară unei reprezentări intuitive, dar pot să tolereze mai ușor sensul cuprinzător al unei figuri-cheie aflată în poziție verticală.

Ochii mei încă n-au uitat să vadă aspectele idealizate ale lumii vizibile, la fel cum n-au uitat să vadă mediul real sau logic în care se dispun lucrurile în spațiu pictural, întrucât vederea se îmbunătățește de la observație la observație, de la generalizare la generalizare, cu ajutorul unei viziuni pătrunzătoare și unificate.

Şi fiindcă ochii artistului sesizează chiar și cea mai mică alterare a strălucirii diamantului, precum și cea mai mică pată de culoare dintr-un tablou abstract, chiar și o fărâmă de lumină închegată, rătăcită pe pământ, sunt de acord întru totul să-mi dedic atenția unei sarcini mult mai dificile: să simt prin văz frumusețea unui fir de iarbă. Doar atât, să simt, să văd, să gust acea tehnică a sugestiei generatoare de emoții vagi, prin observarea acestei imagini pline de sensibilitate.

Fragil, suav și plăcut vederii artistice, firul acesta de iarbă merge pe linia adevărului, nu a imitației, iar spiritul i-a rămas liber. Este mereu surprins în poziție verticală, precum un ac de seringă ce nu trebuie sterilizat cu o privire insistentă ca să se simtă util în observația cuiva. Simpla lui prezență reduce la tăcere orice tumult, orice torent de argumente și trăiri. Privit îndeaproape, decojt de aparență, îndepărtându-se de sfera clarobscurului, el se păstrează numai în sfera unui colorit simplu și banal, fapt ce îmi amintește de privirea scrutătoare asupra unui monument de contemplație când omul redescoperă lumea și se regăsește pe sine, neverosimil modificat în timp.

Leadership: Poți să-ți îmbunătățești capacitatea de a cuprinde un ansamblu și totodată de a înregistra detaliile semnificative, plasând elementele din planul apropiat în relație perceptivă cu conținutul unei imagini parțial figurative?

Prin linii întortocheate și reflectate de lumina solară, în ceea ce privește activitatea de asigurare a transparenței și uniformității unui ANONIMAT divers, ochii nu pot distinge verosimilul unui efect artistic, forma necesară unei reprezentări intuitive, dar pot să tolereze mai ușor sensul cuprinzător al unei figuri cheie aflată într-o corespondență directă cu linia verticală din cadrul geometriei plane.

Şi de această dată, capacitatea de a cuprinde un ansamblu și totodată de a înregistra detaliile semnificative, uneori supraestimând proporția dintre închipuire și scânteia unui dor de frumusețile naturii neaoșe, îmi schimbă în mod repetat vederea și o angajează într-un fel de interogație sau investigație, de la depărtare la apropiere și înapoi.

Într-un fel, mă simt urmărit de datoria artistică de a vedea firul de iarbă ca pe ca un fel de forță eternă, vie, impregnată cu un misticism al cărui început a fost alchimia arabă, un misticism al cărui secret nu îndrăznește nimeni să-l pătrundă. Sunt, nu-i așa, autorul unei picturi care depășește operele omenești prin subtile speculații. Şi, se vede că tot mai mult îmi asum forța de a întrevedea frumusețea acolo unde nu așteaptă nimeni să o găsească în mod natural.

După aceste considerații pot reduce imaginea unui fir de iarbă orientat către simțire, nu către formă, la acea noblețe a calmului, a sănătății, a deschiderii către preocupările impresioniștilor, mai mult prin intermediul luminii decât al umbrei. Posedând o forță superioară de exprimare

a realului, departe de contrastele violente ale altor culori, pripite și stridente, firului de iarbă i se poate atribui nu doar calmul în măreție, ci și acea latură simbolică pe care o dobândește un tablou semnat Pablo Picasso.

Leadership: Poți să pătrunzi prin sensibil în inteligibil cu ajutorul proiecției unui orizont lăsat în voia geometriei, dar și al mirajelor înlănțuite de reverii cromatice?

Cu profunzimea dată de stupoarea admirativă într-un spațiu redus la o reverie a infinitului, plasând elementele din planul apropiat în relație perceptivă cu conținutul unei imagini parțial figurative, voi încerca prin sensibil să pătrund în inteligibil, cu ajutorul proiecției unui orizont lăsat în voia geometriei, dar și al mirajelor înlănțuite de reverii cromatice.

Chiar dacă pentru unii acest tablou pare lipsit de viață, sau neatrăgând atenția nimănui, el totuși este conceput în sensul acela al liniștii, ca un fel de mandală ce acționează cu efect de psihoterapie, autohipnoză, conversație cu sine. Este un fel de *Sondirthimia* , ceva este de natură nobilă, determinat prin forme de natură intelectuală în acest tablou în care o rază de soare răzleață, pogorâtă din cer, din mâna nevăzută dar simțită a marelui Dumnezeu, îți dă o veste bună: "Tot ce este frumos reprezintă de fapt o nouă modalitate vizuală de a organiza idei, de a crea legături și relații între lucruri".

Totodată, pe linia pe care o trasează ochiul de artist datorită stimulării vizuale suficiente, trebuie să văd în câmpul firelor de iarbă principalele elemente ale frumuseții matematicii: ordinea, simetria și determinarea, așa cum sunt ele exprimate de Proclus în *"Comentariile asupra lui Euclid":*

"ORDINEA se constată în geneza secundarului și multiplului din ceea ce este primordial și simplu. Căci întotdeauna următorul depinde de antecedent și unul are valoarea de principiu, celălalt are valoarea de consecință din cele mai înalte supoziții. SIMETRIA" se observă în concordanța reciprocă a demonstrațiilor. Iar DETERMINAREA se observă în ideile invariabile și durabile, căci cunoștințele sale nu sunt în continuă schimbare cum se întâmplă cu simplele opinii și cu percepțiile simțurilor, ci ea se expune totdeauna prin forme de existență intelectuală. Dacă frumusețea se sprijină în special pe aceste puncte, iar matematica își capătă profilul său tocmai prin aceasta, atunci este evident că și matematicii i se poate atribui frumosul."

Când leadershipul provine din sesizarea unor aspecte specifice percepției, concentrând într-un spațiu infim totalitatea universului, abia atunci spațiul artei (în care se adună viața sau crâmpei din aceasta) capătă virtuți autonome de expresie și semnificare.

Acestea fiind spuse, conchid ca ceea ce socotesc a fi pe plac ochiului sensibil al artistului, vrând să stăpânească realitatea, nu s-o modifice sau s-o exploateze, este acea perfectă solidaritate estetică când fiecare punct, fiecare linie și fiecare formă în parte se integrează armonios cu ansamblul, creând impresia de totalitate.

Vederea își urmează ochii oriunde există o imagine figurativă, dovedind că rolul artistului-ilustrator nu este cel de observator neutru al realității, ci de a asimila vizualitatea unui ansamblu nelimitat de forme, culori, elemente plastice, mai ales de a exprima o vizualitate a cărei frumusețe se lasă mai greu descoperită, pentru a o preface în act spiritual.

Sensul cuprinzător al unei figuri-cheie aflată în poziție verticală este acesta: oricât de mult mi-aș înălța vibrațiile la frecvențele dimensionale ale Pământului, privirea nu va înceta să penduleze între realitate și ficțiune.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-isi-urmeaza-ochii-oriunde-exista-o-imagine-figurativa